

Andrej je poslušal svēt gospoda župnika, ter se je tako rešil vsacega sumničenja in si ohranil dobro in mirno vest. Izročivši najdeno zlato deželnej gosposki, dobi njemu pripadajočo tretjino, in ko prodá ta kos zlata, bil je imovit človek. Zboljšal je svoje ubožno stanje, kupil si je nekoliko zemljišča in pridno delal s svojo družinico. Zdaj mu nij bilo treba več pomanjkanja terpeti. A tudi zanaprej je bil še vedno dober in bogaboječ. Otroke je pošiljal v šolo, da se kaj koristnega naučé, ter se je večkrat zahvaljeval Bogu za veliko milost in dobroto, katero mu je izkazal v njegovej največjej potrebi.

Na óni kraj, kjer je našel zlató in je hotel mrtvo truplo zakopati, dal je narediti v spomin svoje sreče kamenen križ, katerega je večkrat obiskaval s svojimi otročiči, da se dobremu nebeškemu očetu zahvali.

*Io. Simić.*

### Nesreča v gozdu.

Stepanček, sin necega lovca, bil je komaj 12 let star, pa je užé dobro znal puško nositi. Oče so ga večkrat vzeli s soboj, kadar so šli v gozd divjačino streljat, ter so ga učili, kako je treba s puško ravnati, ako hoče kdaj dober lovec biti. Stepančku se je dopala ta lovska zabava, in večkrat se je po tihem izmuzal iz hiše ter je šel v gozd s puško čez ramo. Oče nijso znali, da Stepanček hodi sam na lov, drugače bi mu bili kaj tacega ostro prepovedali. Necega dné pridejo oče domóv, ter začnó pripovedovati, kako užé dalj časa iščejo v gozdu lisice, ki jim mnogo kvare dela, ali te grde tatice nij mogoče nikakor dobiti v pest. „Nu, zdaj užé vem, kod se klati ta spak od grde živali“ pristavijo oče, „in jutri bi jo gotovo ustrelil, ako bi ne imel opravka v mestu.“ Žal mi je, da moram ravno jutri iz doma, ker bi rad po vsakej ceni, da óno zvito tatice prej ko mogoče kaznujem.“

Stepanček je napeto poslušal očeta, ter si takój mislil: „ha! užé znam, kaj mi je storiti, — oče otidejo v mesto, a jaz lepo v gozd, in če zasledim lisico — ej, to bode veselje — živijo!“

In res, — zjutraj zgodaj otidejo oče v mesto po svojem pravilu, a Stepanček se tiho ukrade iz hiše ter otide v gozd lisice iskat. Dolgo je hodil po gozdu sèm ter tjà in iskal, ne bi li našel lisičjega sledú. Zdajci postoji, ter reče: „evo ga“, to je lisičji sled! Počasi vzame puško z rame, napné petelina ter tiho stopa naprej. Skrije se za neko debelo drevo kraj gozda. Ne stoji dolgo, da zagleda za bližnjim grmom lisičjo dlako. Takój naméri puško — puf! — puška počí, da se je daleč razlegalo po gozdu. Ali v istem času, ko Stepanček hití, da bi pobral svoj plen, sklone se človek izza grmovja ter zavpije: „oh, pomagajte, nekdo me je ustrelil!“ In ubogi človek se zopet zgrudi na zemljo, kakor da bi bil mrtev. Stepančka obide strahovita groza; lasje se mu ščetinijo na glavi, in kakor da bi ga strela nesla, hití iz gozda; — v prsih sliši neki notranji glas, ki mu pravi: „moj Bog, moj Bog! Stepanček, človeka si ustrelil! — Ti si ubijalec!“

Obstreljeni človek se v tem zopet sklone na kolena ter prosi memo idoče ljudi, da bi mu pomagali. Dva človeka ga primeta in odneseta v bližnjo hišo.

Nesrečni človek je bil pastir iz vasí; star človek, ki je užé več let mirno in srečno pasel svojo čedo po ondotnej okolici. Ves ta čas se mu nij še nikoli prigodila kaka nesreča do denšnjega dne, ko je legel za grm, da si malo

odpočije. Ali ravno danes pride lovčev Stepanček s svojo nesrečno puško; ugleda za grmom pastirjevo torbo, ki je bila od telečje kože in kosmata, ter mislèč si, da je to lisičje krzno, izsiplje na ubozega človeka iz puške močni náboj, ki ga je bil pripravil za lisico. Nihče nij niti slutil, da bi bil Stepanček obstrelil vaškega pastirja. Ravno tako po tihem se je priplazil zopet domóv, kakor je bil otišel iz doma; nihče ga nij bil zapazil. Ali od ónega trenutka bilo mu je prestati veliko skrbí in straha.

Zvečer pridejo oče domóv, ter pripovedujejo, da se je danes zjutraj velika nesreča zgodila v gozdu; starega pastirja iz bližnje vasi je nekdo obstrelil, da ubogi človek zdaj strašne bolečine trpi. Težko, da bi ostal pri življenji. „Sam Bog ga védi, kdo bi bil ta ubijalec,“ rečejo oče in se zamislijo. „Brž ko ne je bil to kak zverinski tat, ki nam divjačino krade po gozdih!“ Ko oče tako govoré, vderó se Stepančku debele solzé po licih; s sklenjenima rokama pade na kolena pred očeta, ter jih jokajóč prosi: „oh, oče! odpustite mi, odpustite mi, vse, vse vam povem!“ Oče in mati obledita od velicega strahú! Ko Stepanček prestane jokati, izpové vse natanko, kako je bilo z nesrečnim človekom. Oče so svojega sina ostro kaznovali in poslali po zdravnika, da bi pomagal obstreljenemu pastirju.

Pastir zopet srečno ozdravi. Stepanček ga je rad in večkrat obiskaval in prosil odpuščenja, obetajóč, da nikoli več ne bode šel s puško v gozd. In res; — še le ko je dorastel, dal se je pogovoriti, da je šel zopet na lov.

### Dobri otroci v cerkvi.

Dobri otroci radi hodijo v cerkev in se lepo védejo v njej. V cerkvi so tihi in mirni; pazijo na besedo božjo in na vse, kar se v cerkvi bere ali poje.

Dobri otroci v cerkvi molijo za svoje zdravje in za zdravje svojih staršev ter prosijo Boga, da bi odvrnil vsako nesrečo od njih.

Ravno tako molijo tudi za svoje učitelje, sórodnike in za vse ljudi. V gorečej molitvi obljubujejo Bogu, da hočejo vedno živeti tako, kakor je njemu všeč in dopadljivo.

A tudi zunaj cerkve se dobri otroci večkrat spominjajo na svojega dobrega nebeškega očeta, ter se varujejo storiti kaj tacega, kar bi ne bilo Bogu všeč.

Zato pa Bog ljubi take otroke in njihove starše, blagoslavlja je in jim daje obilo sreče. Od takih otrok pa, ki se Boga nikoli ne spominjajo, odvrača Bog svoje lice.

I. T.

### Otroci, kako vam treba, da ljubite mater.

Zorkina mati so zboleli in so ležali bolni v postelji. Vsi otroci so bili zeló žalostni in so stali neprestano okoli njene postelje, proseč ljubega Boga za njeno zdravje. Zorkica se niti ne gane od materine postelje.

Necega dne ugleda steklenico z zdravilom ter vpraša: „kaj je to, ljuba mati?“ Mati jej rečejo: „to je grenko, zeló grenko zdravilo, ki mi ga treba piti, ako hočem da zopet ozdravim.“ — „Dajte ga meni, ljuba mati, da ga jaz izpijem za vas,“ reče Zorkica.

Mati se zeló razveselé nad svojim dobrim otrokom, vidéč, kako jo otroci ljubijo in radi imajo. To je na bolno srce vsake matere boljša tolažba kakor vsa druga zdravila.